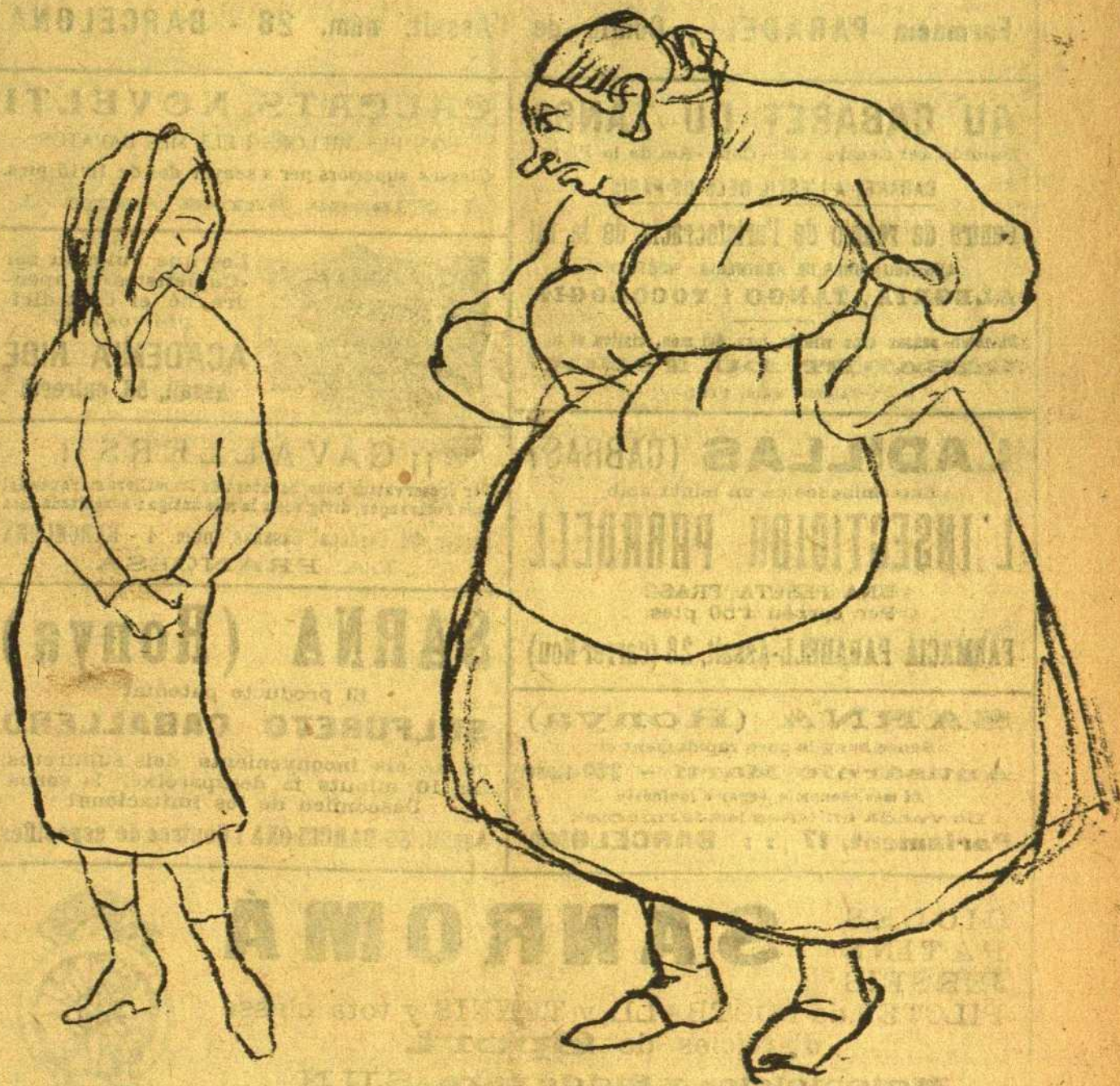

LA GATSA

—Una hora per a oir la missa, eh? una hora?
—Oh, es que'l capellà era tartamut.

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **Purgació**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura.

AMB LES ESPECIALITATS PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa

27 ANYS D'EXIT!!

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, núm. 28 - BARCELONA

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12.— Café «Rio de la Plata»

CABARET A L'ESTIL DELS DE PARÍS

Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit

LES NOU HORES DE «GRIMEGIA» NOCTURNA

ALEGRIA, TANGO i TOCOLOGIA

Si voleu passar cinc minuts fora del món, visiteu el típic

CABARET DU TANGO

Telefon. núm. 1195

CALÇATS NOVELTI

SON ELS MILLORS I ELS MES BARATOS

Classes superiors per a senyor des de 10'15 ptes.

1, Plaça Santa Agna, 1

Les que vulgueu ser «Cupletistes» i aprendre bé el cant dirigiu-vos a la

ACADEMIA RIBÉ

Assalt, 56, entresol

LADILLAS (CABRAS)

Exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA PESETA FRASC

Per correu 1'50 ptes.

FARMACIA PARADELL-Assalt, 28 (carrer Nou)

II CAVALLERS!!

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer del Cardenal Casañas, núm. 4 - BARCELONA

LA FRANCESA

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos.

En 10 minuts fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86-BARCELONA i Centres de específics

SARNA (Ronya)

Sense bany la cura ràpidament el

Antisàrnic Martí - 2'50 frasc

El més econòmic, segur e inofensiu

De venda en totes les farmàcies, i

Parlament, 17 :: BARCELONA

CICLES
PATINS
JERSEIS

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe
d'articles de **Sport.**

Motocicletes y Side cars «SUN»

A. SANROMÀ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
ESPANYA, trimestre. Ptes. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

ixò del tango i dels cabarets és com la passa dels tifus. Jo'm penso que també ens vé de les aigües. Si el Col·legi de Metjes no pren cartes en l'assumpte, acabarem tots plegats per a ballar el fox-trot. S'ha extès d'una ma-

nera alarmant. I lo pitjor és que els que s'en senten atacats no moren com amb la passa de les aigües, però queden molt *graves*, i mai més fan rés de bó.

I que no hi ha remei possible contra aquesta malaltia infecciosa; el que l'agafa ja pot ben dir que ha begut oli. Acaba tocat del cap, talment com si hagués tingut els tifus dobles. Jo conec a un xicot menor d'edat—i no va d'història, eh!—que per a poguer ballar el tango s'aixecava cada dia a les tres del matí fent veure a casa seva que anava a esmorzar a Vallvidrera; aixís es permetia el luxe de *trasnoch*, i corria, treient un pam de llengua cap al cabaret a ballar fins a les nou o les deu del dematí, com un desesperat.

I es que'l cabaret ha transformat completament la vida dels noctàmbuls barcelonins. Amb el quènto de que a París també s'estila, aquí ens empasariem les coses més absurdes. Ara hi hi una població *flotant* que enten per a retirar tart, l'anar a dormir cap allà a mitj dia. Abans de l'Exposició, i uns quans anys després, fins a la setmana de juliol, i una mica més cap aquí, els noctàmbuls ja feien un bon paper si retiraven a les quatre o les cinc; ara no; ara d'anar a dormir a les cinc s'en diu anar a dormir d'hora. Què hi farem! També abans, d'anar-hi a les dotze del mitj dia s'en deia anar a fer la mitjdiada. Tot canvia en aquest món.

Seguint aquest mateix ordre, encare em veig amb cor de sentir qualsevol dia com un fulano de vida desarreglada em diu que va a fer la mitjdiada... a les dotze de la nit.

I de tot això en té la culpa el tango. No'ls en càpiga cap culpa, el tango *argentí*, i amb aquesta ja seran mil i pico les desgracies que deurem a Colón, per haver fet la bestiesa de descobrir-nos aquell

país que'n diuen les Amèriques, d'ont ens han vingut els fonògrafs, els lloros, els cocos, l'emigració, i ara, darrerament, aquest ball, que un ja no sab si es ball, o remenamenta amb música, o dansa de ventre a quatre mans; tal és el número de contorsions i de rebrincaments que els que s'hi enreden es veuen obligats a efectuar si volen quedar bé.

Hi ha gesto d'aquets tant violent, qu'és capaç de fer sortir la trencadura a la persona més sencera.

Per l'única cosa que'm resulta aquest ball, és per això. Els que son trencats no poden pas ballar-lo. Ni que portessin un braguer de dos teclats. De manera que'ls que'l ballen ja sabem que son sencers, i els que son sencers i no tenen la sort d'ésser fills de viuda, també sabem que van a servir al rei. Motiu per el qual, veient-los ballar, amb la rabia que'ns fan, ens alegrem una miqueta, puig pensem: «Balla, balla, animalot, que tart o d'hora no tindrás més remei que agafar el xopo i anar a marcar el pas, però el pas militar!...»

I és que no més hi ha que veure els tipos i conèixer els *bailarins* per a agafar tango-manía.

De primer va venir-nos de França aquell xicot de Granollers, el *maestro* Illa, que va comensar a París ballant els goigs de Sant Prim, i va acabar ballant el tango, que en lloc de sortir d'un ou sembla que hagi sortit d'un coco, de lo bé que'l balla; després va caure a Barcelona el negre de l'Excel·sior, que hi ha qui diu si té part a la casa. A París era un negre més, un negre que la passava molt negre, però aixís que va arribar aquí, als quatre dies ja era *Príncep* de Cuba. Aficionat al toreig... de *recibidor*, és un subjecte que conreua la poligàmia, i més que la sexual, la *fiduciària*. Té la virtut de tornar sevillanes totes les pessetes de les dones: les fa ballar. Després del negre, arribà en Luigi, que ja havia ballat a la Cort de Lluís XIV, italià, ploraner, políglota, però decantant-se més cap al francès i bromista per temperament.

I ja després d'aquests, en Manzano, que si tingué un pam més d'estatura diu que seria el rei: els Mexicans; en Geo no sé *cuantos*, que porta monocle per a estalviar-se el vidre de l'altre ull; en Titta Rufo, que també és fil il·lustre de Granollers, encare que no vulgui i no'l vulguin; en Zapatilla, qu'és un Edison d'això del ball, perquè sempre s'inventa punts nous, y per fi, el més gran de tots, el més inmens, el *Príncep* de Sans, que no és negre, com el de Cuba, perquè és de Sans, esparanyer diurn i *Príncep* nocturn, *Príncep* amb jaqué de propietat. El Sinai dels bailarins, l'alcoloid del ballar el tango i de tota aquesta mandanga.

Però ja'n parlarem un altre dia, perquè ens manca l'espai.

—Enganyar-me aixís! Oh! i aprofitant que jo no hi era!

INFORMACIO GUILLADA CIUTADANA

TERRIBLE PAU EN EL CARRER DE SANT FOC!!

(NOU JOC DELS DISBARATS)

ASUALMENT vareig ésser jo sinistre del horrorós testimoni que ahir, a les dotze del carrer, va ocórrer, en la nit de Sant Pau, cantonada a la notícia i que encare tinc el Sant

Ramón perturbat. Anem, doncs, a donar a vostès una lleugera catàstrofe del cap sensible.

Quant ens retiravem del fum del Pay-Pay, varem oviar que sortia molt cafè d'una vella bastant casa i varem observar que fins les nostres fustes, arribava una forta pudor a nassos socarrimats.

Cinc serenos després, el governador anava en augment, els guardies tocaven les seves ordres, s'agolpaven els minuts, el mando amb el seu bastó marcaba punts d'atenció i els pitos i xiulets dels transeunts corrien d'uns als altres.

Quins terribles moments!

Avans de que comensessin a funcionar les veines,

ja s'havien desmaiats quatre bombes, i quan va arribar el pis del sostre segon, ja s'havia esquarterat el primer bombero. Però com qui al que Deu ajuda li madrega, aquest va ésser després recompensat, pels mèrits de la casa, en vista dels veïns que havia fet.

Quan varem posar la fatxada en la nostra vista, varem notar que un balcó, en crits blancs, donava calсотets desgarradors des d'un veí obert de bat a bat.

Senyor!—exclamava el pobre foc, amb un pobre socors blanc en el cap.—Quin estrenyacaps en la casa!

I un home volia tirar-se del carrer a la porta, veient que no podia sortir per el cap. Mes no ho va fer, perquè un valent balcó va poguer-li treure el clatell, agafant-lo bruscament d'un modo municipal.

Des de'l mes rodó existeix en el carrer d'agost una acreditada revolució de comestibles, que acostumen a trovar-se plenes de veïnes espirotoses, segons ens contaren unes begudes molt amables, que contemplaven el tall. Els pets del veïns al reventar, se barrejaven amb els crits de les ampolles, i l'adroguer ple d'alcohol davant de tants li-

tros de canguelo, se tirava dels guardies davant d'una filera de cabells d'ordre públic; i si no va agafar una pistola i se va fer saltar la botiga de seguros, va ésser perquè tenia la tapa garantitzada per una companyia de cervells mutuos.

A tot això, sortien per les estelles molts balcons, que al topar amb els mobles del paviment, se convertien en adoquinat. Armaris de plata, prendes de lluna, pianos d'abric i coberts de cúa, queien en mitj de les angunies de l'Ajuntament, fent majors, les bombes dels veïns i dominant a les veus de les mànigues, mentres pujava l'aigua per les autoritas, que's desenchufaven amb molta facilitat.

Al propi temps, desgarraven l'ànima les veus d'un ignoscent sostre mort, que estava tancat, en una criatura de tres pares, qui'ns bretols anys (segons ens va dir el lloillo del districte), sen'habia anat a menjar-se un delegat amb patates.

Oh! Per a no conmourer's davant de les veus d'aquell cor, hauria sigut necessari portar a dins una criatura insensible!

Entre desferres i mitja va quedar la casa reduïda a un munt d'hores, no poguent l'afligit arrós salvar ni un sols gra de l'adroguer.

Quant ja les burres del dia llensaven els seus rajos i l'astre de la llet recorria les bombes, varen anar retirant-se els carrers, ficant-se al lliit les campanes

i cesant les autoritats en el trist moviment de les seves llengües de bronzo. Tot havia acabat.

Hi va haver notícies personals? Sols han arribat a les nostres desgràcies, que'l guardia 669 se li va obrir la portera i que aquesta li va clavar el guardia un pronòstic reservat. A la costella de la casa se li va socarrimar un bombero.

Les perdues, segons informes duros, podran ascendir a uns vint mil oficials. Les causes, diuen que un vigilant va encendre un dit i se li va cremar la cerilla.

Més aixís val.

de sa companya. L'anglès, enardit devant tal inesperada i agradable visió, s'aferrà a la maneta del timbre d'alarma, logrant que parés el tren als pocs minuts. Pagà la multa, i a correuita baixà fins a trobar a la desaprensiva xicota, que, tota vermella al veure descoberta sa entramaliadura, procurava amagar-se. Es va fer acompanyar a casa els seus pares, demanà la seva mà, i als pocs dies es verificava el casament de la afortunada pageseta i el milionari i capritxós britànic.

I des d'aquell dia, al pas de cada tren, les xamoses pageses casadores, proven fortuna, esperant que algun anglès ricatxo s'enamori del seu... garbo.

Vet-aquí perquè s'abaixen les cortinetes...

Conte de viatge

El que hagi anat pel mon haurà pogut notar, en un tros de la línia ferroviària Innsbruk-Mónaco, des de dalt de tot d'un viaducte, una bonica font ont les xamoses camperoles van a rentar la roba. Poden arribars'hi a veure-ho si ho dupten.

El que ho conegui haurà observat que per el esmentat viaducte el revisor abaixa les cortinetes dels vagons. Un dia, un turista, estranyat de tant estranya costum, va preguntar la causa de la mateixa.

—Es perquè no s'ofengui el pudor dels passatgers...—contestà el quefe del tren.

—Es que s'hi fan coses lletjes per aquestos indrets?

—Ja ho crec! Quant passa el tren, totes les xicotes dels pobles d'aquestos indrets, se reuneixen en la font que hi ha aquí dessota el viaducte, i arremangant-se les faldilles, ensenyan als passatgers allò que deurien tenir més amagat...

Segons s'explicà l'amable empleat del tren, l'origen de tan anormal procedir es el següent:

Anava un dia un anglès, d'aquells que corren mon sense altre objecte que matar l'estona, abocat a la finestra d'un departament de luxe, quant, de sopte, feu una exclamació de sorpresa i agafà precipitadament els prismàtics. Allà, prop de la font, una hermosa pageseta, amb les faldilles arremangades, ensenyava al tren, que indiferent passava per el viaducte, la part més desitjada del seu cos, devant d'un grupo de xicotes que reia sorollosament la gracia

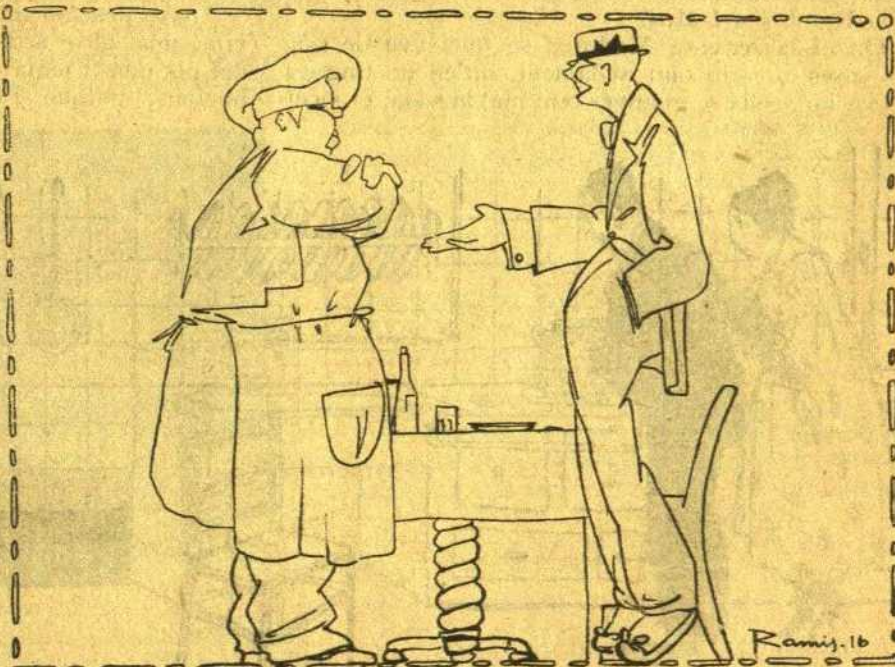
SILUETES DE MUSIC-HALL

La mamà

II

l'estudiar-la hem cregut fer, no tant sols un treball d'incontestable utilitat i de palpitant interès, sinó també una obra de justícia. Efectivament. Molts han sigut els que han estudiat l'artista, mes ningú sabem que hagi fet lo propi amb la mamà. Ningú ha seguit aquell concell que diu: «Si vols fer-te la filla, fes-te la mamà». I nosaltres, com a bons corridos, hem procurat fer-nos la mamà. Creiem aixís haver omplert el buit, car en lo d'om-

—Que té membrillo?

—Faci'm el favor de no gaster d'iminutius...

plir el de l'artista ja hem tingut una serie de predecessors.

La mamà mereixia l'honor d'ésser estudiada en les columnes del nostre setmanari. Es un tipus altament interessant. La seva tasca és molt més difícil que molts se pensen. L'ofici de mamà és com el de corrido. S'apren. No s'ensenya. No s'hi neix. La mamà no's crea. La fan les circumstàncies. Per ser-ho d'ofici, s'ha d'haver començat per ser-ho de debò.

La senyora Madrona rentava roba i tenia una porteria al carrer d'en Xuclà.—Hi ha noms que veraderament semblen predestinats.—Son marit li va fugir a Amèrica. Jo no sé que ho fa, però tots els marits de les mamàs van fugir a Amèrica. És veu qu'és un mal endèmic. Sa filla, la Nieves, s'estimava més estar-se a la porteria i quedar-se al llit fins a les deu que alçar-se a les cinc per anar al safreig a ajudar a su mare. Això de les moces que'ls costa alçar-se del llit, és un mal síntoma. Han de acabar fent alzar als altres. El llit és un excel·lent medi de descans, però si se'n abusa, aficiona massa a la vida contemplativa. De tant estar-se al llit li agafaven insomnis, i moltes hores se les passava sense poder tancar l'ull. I de tant estar amb l'ull obert va passar lo que havia de passar.

Un dia el seu xicot—un xicot que no tenia mai feina,—son unes calamitats aquests xicots que no tenen mai feina,—però qu'era molt elegant i guapo, i sabia dir-li tendresses en vers, passà per la porteria, i adonant-se de que ella anava alta—sí, senyors, molt alta de talons,—va començar a dir-li quatre tendresses més tendres que de costum. Lo que allí va ocórrer no és facil averiguar-ho, més lo cert és que aquella nit el xicot va dir que, a pesar d'haver estat tant temps fora de casa, no més havia arribat a la Rambla del Mitj.

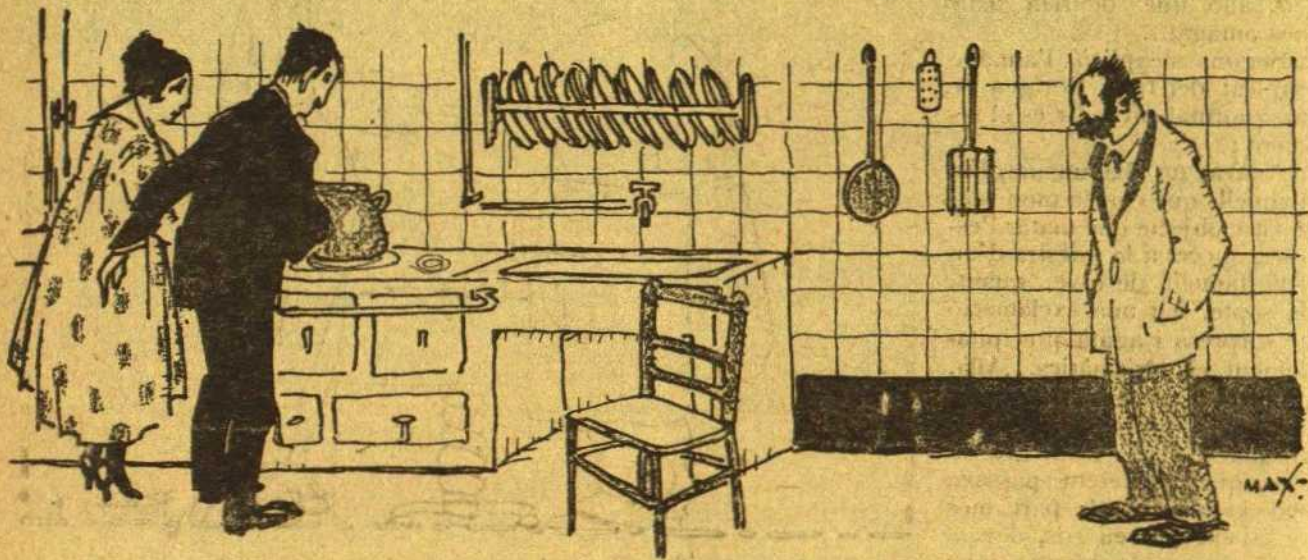
Quant la senyora Madrona se queixava de que les coses estessin tant malament, qu'ell no tingués feina, i que ella se guanyés tant mal la vida, el xicot

proposava a la mare, ja que ella estava cansada de treballar, i ell no tenia feina, però sí pretensions d'actor, i la Nieves no entrava en això de rentar coves de roba bruta, que podien fer un duo amb ella per a treballar als cines de la regió. Això del duo és un truc gastadot, però alguns cops passa.

I per fi van convencer a la mare, van deixar la porteria, i començaren a treballar després d'un curt aprenentatge; i sinò perquè uns cops l'empresari no pagava, altres ell se jugava els calcs, i algunes que altres vegades el públic els rebia amb xiulets i bombardeig de pastanagues i altres hortalices, més o menys voluminoses, encara hauria pogut anar. Però lo que exasperà a la Nieves, fou el trobar una nit a n'ell recitant a l'Ideal X... entre bastidors, els mateixos versos que li recitava a la porteria. I fugí desesperada cap a casa, quant se trobà pel camí amb un altre cupletista. «Aont vas tant esverada?», li preguntà. Ella trobà aont poguer esbravar ses penes. Pujaren a casa seva, i ella li explicà lo que havia succeït. «Vols creure'm? Nosaltres no necessitem al home per rés. El duo el podem fer nosaltres.» I al dir això esclatà en un riurer nerviós, i se li tirà a sobre fent-li pessigolles. «I are! què fas?», deia aturdida la Nieves. «Mira que'm fas mal! Deixa'm estar, que te la carregars!» I, efectivament, l'altre va carregarse-la, i tant convençuda quedà la Nieves, que l'endemà fugien totes dues cap a altres mons més aimants de l'art que cultivaven...

Amb la desaparició de la Nieves fugiren de l'imaginació de la senyora Madrona les il·lusions artístiques que fins aquell moment havia tingut. I allavors, com un espectre pavorós apareixeren davant de sa vista aquells coves monumentals, dels que amb tanta alegria n'havia fugit. I, la veritat, li faltaren forces per a rependre sa antiga vida...

Anava pensant tot això, quant se trobà amb l'Elvira, una altre artista que aquella nit l'havia tret del pis que li tenia posat un recaudador de contribucions, perquè l'havia trobat amb un altre. I

—Fa mitja hora que espero l'esmorzar. Què fan aquí?
—Miri. Li estavem fregint.

quan les dues se contaren llurs respectius drames íntims, la senyora Madrona, presa d'una idea súbita, exclamà:

—Escolti, Elvira: A dalt tinc un quarto molt maco, amb tocador i quarto de bany, que havia fet arreglar la noia. Perquè no s'en ve amb mi?

Així la senyora Madrona començà l'ofici.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Noticias epigástricas y recalcitrantes que nuestro inmortal Buendía y Gassol nos envía por el Hilo virginal, del teatro de la guerra. (Central: Chicago. Sucursales: París, Reus, Tordera y Moscou).

Nota: — Hemos enviado al Gobernador Civil de Palencia el parte siguiente: «Detenido Buendía árbitra y ofuscadamente en Salónica, pueblo soberano exige por de aquello libertad perentoria, amenazando represalias no gastar corbatas.—Pe-yo, Bastardas, Travé, Señor Pepito, Pepe Gil.»

Jueves, 23.—El colmo de un afilador es vaciar un ojo. ¿El colmo de un fredolico?: Poner vidrieras en las ventanas de la nariz. No hay quien nos empate la baza, pues vamos de casa el ancho y estamos como a casa el suegro. Todo Dios nos hace la gara-gara y toda esta mandanga es porque estos totiles han olfateado que somos del PAPITU y esperan que les dejemos ir un gavadal de chistes. Como están más ensopidos que la «Unió Catalanista», quieren romperse de reír. Pero yo estoy poco de lomo y sólo les endiño cosas sudadas. ¿El colmo de un cornudo?: Ser hijo de Cabra. ¿Cuáles son los

pájaros que más altos suben?: Los que venden en los escaparates de los colmados, porque están detrás de la luna. El general Jotphot me avisa que mañana la hará pe-lar con mí. Le meteré los dedos en la

boca. Ya verán mi traza. Y ahora, decid: ¿Es de debueno que Pepe Gil piensa hacer el Sansón con trajes de ahora? El colmo de un cojo es meter la pata. Y que conste que no va por Romanones.

Viernes, 24.—¿Por qué no debe uno dejarse pisar por un astrónomo?: Porque te hará ver las estrellas. ¿Qué mujeres se encuentran en los ríos?: Pues... las chinas. Ya he visto al general, pero no he podido garlar porque estaba pedo. ¿Tenía una mantilla!... ¿En qué se parecen los servios a los frailes de Montserrat?: En que tienen... «Monastir». ¿Eh que soy murrio? ¿Sabéis cuál es el oficio más divertido?: El de basurero, porque siempre «ba-riendo, ba-riendo...» Aquí los unos opinan que sí, los otros que no, y los otros que esto se va en orris. Yo, si quieren que les sea peseta (el franco está muy bajo), les diré que opino lo mismo que don Juan Barco. No se puede matar todo lo que está gordo. Y Juncal, ¿no se desata con discursos?

¿Ya se acaba la Reforma? Dios nos ayude, ¿verdad?

Sábado, 25.—Ya he garlado con el pez gordo militar. Es un Bonifacio y no parece bélico. Yo tenía la cebolla de que un guerrero tenía que hacer cara de tres dioses y renegar como un camálico, pero ahora veo que badaba. Este es de buen taranán y hasta se baña los dos pieses por los vuelos de Corpues. Dice que la guerra, si no fuese por los tiros que a vueltas te hacen malbien, sería una mena de estofado con patatas. Que siempre el que recibe se la carga, y el que resulta pinxo, también. Que el colmo de un estanquero es dar una breva a un amigo. Que se juega un pez que ganan, y muchas profundidades más, que no digo porque no me eructa. A la salida, el general me regaló un asistente más pequeño que un ojo de piojo. ¿Afigúrense que para coger una burriña tiene que ponerse de puntitas! Nandu, el gamarús, de un mástico le envió al botavante y salió volando. Si ha llegado por aquí, avisen. Reparen en esta fotogramofonotipia. Figura un desfile de serenos al punto de las 12, en Berlín (EE. UU.). El de delante es el capitán manaya y se llama Pepet.

Domingo, 26.—¿Qué tratamiento se da al Papa de Roma?: Santidad. ¿Y a un obispo?: Ilustrísima. ¿Y a un cardenal?: Pues... árnica, según dicen los médicos. ¿Por qué un mudo no puede jugar al tute?: Porque no puede cantar las cuarenta. Hoy sí que de la guerra sé menos que un ministro. Estoy en el piltre en compañía de dos niñas. Me refiero a las niñas de mis ojos. Tengo dolor reumático en la canela de la pierna y no puedo rascarme la carcanada. Ahora pasa tropa. Por el ruido comprendo que está lejos esto del Teatro Catalán. Nandu me dice un chiste: ¿Cuál es el colmo de un dependiente de lechería?: Que l'«eche» el amo. El zapato se le ha marcado en la tarota. ¿Qué animal es más guerrero?: Los pájaros, que nacen con cañones. ¿Cuál es el país más barométrico?: Barcelona, porque por las Ramblas te anuncian *El Tiempo*. Decid a Cambó que calle, que aunque lo chafa bien no deja meter cucharada a Domingo, y esto no hace guerrero.

Lunes, 27.—¿Por qué un manco no puede ser espléndido?: Porque no puede repartir el cacao a manos llenas. Hoy me he pintado el cuarto donde hago el dropo. Tengo la mano rota un servidor en estas cosas. Un vecino que se llama Meón... ¿de qué os reis? Sí... meón! pues al ver que lo hacía con tanto salero me dijo: «¿Me quiere dar una capa?» No le he atuñinado, pero le he dicho el nombre del puerco. ¿Dar capas yo que me pelo de frío por culpa de vosotros, que sois unos rancios y me hacéis estalviar! Estoy rumiando si presentarme a diputado provincial. No sé si haría forrolla. Me hacen miedo Prado del Arriba y Mir y Miró. Si me decido, ya daréis un sablazo a los amigos para puginar los gastos. El oficio de más peligro es el de peletero, porque si quiere vender ha de exponer la piel.

Martes, 28.—Me han amarrado y estoy en el estaro. Sí, tenéis razón. Soy un cabeza de truenos. De ser tan distraído me haré siete piedras. Porque todo ha sido una badada. Había muchas empentas y en lugar de meter mis dátiles en mi bolsillo, los he metido en el de un señorazo que estaba a mi costado. ¡Oh! y he tenido la pez de sacar un reloj extraplano. El se adona y me da dos setas y grita: «¡Klokkppassmistonnn!», que quiere decir: «Amarreulo», y viene un sera y me liga y me lleva a la delega. Bceno: ahora estoy en un cuarto obscuro, como los niños que no hacen bondad y ya me veo como aquellos presidarios de película que parecen de tela de matalaso. ¡¡Y sin Nandu!!

Miércoles, 29.—¿En qué se parece un apotecari a un tronco?: En que sirve «p'astillas». ¡Ya podemos reir, ya! Menos mal que me van a dar un em-

—Noia, sempre vas en...
—Sí. Porto una vida...

pleo. He sentido que decían al centinela: «Haced el ojo vivo que no toque el dos; vigilad hasta que se sepa el destino que se le dará.» Yo he gritado que me gustaría ser sereno, pero no me han escoltado. El perro más famoso es el de un amigo mío que se llamaba Lero. ¿Quién no conoce el can de Lero? ¿Por qué son tan sabios los alemanes?: Porque tienen tres frentes. ¿En qué se parece un enfermo a mí cuando me voy?: En que «m'alejo». ¡Mirad que retrato más cachondo! Representa una juerga económica de la India escandinava. Aquí veréis a la bella Thinc-Shon bailando la danza del melic, música de Morera.

Sinceritat

El senyor Rafel i el senyor Tomàs eren dos vells xarucs que encara tenien pretensions, malgrat els molts anys que pesaven damunt les seves espatlles i que'ls havien obligat a batres en retirada en les lluites amoroses.

Un dia, els dos senyors s'embrancharen a parau-les «sobres» quin dels dos conservava més dalit per a quedar bé en el misteri d'un quartc reservat. L'un sostingué que encara tenia esma per a con-

tentar a una jamona, i l'altre apostà que s'atreviria a recordar passats temps en companyia d'una condescendent xicota.

L'aposta s'acceptà, i previ jurament per abduques parts de dir-se la veritat sense embuts, cada hù es tancà amb la seva corresponent famella en una cambra de casa donya Matilde, una condescendent senyora que tenia moltes relacions.

El senyor Tomàs prou provà d'iniciar conversa amb sa companya, més fou inútil. Les paraules no li sortien de la boca i la seva... parla era massa feble per a entretenir a una xicota desitjosa de barrila.

Ja feia estona que'l senyor Tomàs feia esforços per a vencer la seva... timides, quant sentí amb sorpresa que en el quarto del costat, ocupat pel senyor Rafel, una veu femenina demanava aigua a la minyona.

—Ho sents?—feu la companya del senyor Tomàs.—A n'aquí el costat hi ha hagut conversa. Ja se'ls deu haver assecat la gola!

El senyor Tomàs, avergonyit, probà novament de garlar una estoneta, més tot fou en va, i no tingué més remei que deixar-ho correr.

Al sortir, el senyor Tomàs, noblement digué la veritat al seu company.

—Rés, noi, rés. Les paraules no'm sortien de la boca. En canvi tu...

—No m'en parlis. Ja som massa vells.

—Què? Que no haveu fet... petar la xarrada?

—Cà! Prou m'he escarrassat, més tot ha sigut inútil...

—Com que he sentit que ella demanava aigua!

—Bé: veuràs! Es que... fent forces... sabs?... m'he fet de cos!

Un plat nou

A Santa Coloma de Farnés, entre altres coses cèlebres, tenen una senyora que té la mania de parlar en la melodiosa llengua del Manco de Lepanto, i figureu-vos quina no seria la sorpresa de tots el dia que estaven reunits en una fonda esperant un berenar d'aquells que's fan dir «sí, senyor», quan se dirigeix a un dels presents i li diu:

—Sab quin plat m'agrada molt, però amb deliri?

—No sé, senyora.

—Les *ladillas* a la *sartén*.

Tothom va quedar poc menys que espantat al saber que's referia a les *criadillas*.

Ja s'hi acostava, per això.

CARNET DEL PAPITU

Si jo fos un Marquina,
un Carrere, un Machado, un Villaes-
un Fray Candil, un Valle Inclán, o un
deis inspirats poetes
que la llengua armoniosa
d'en Cervantes conreuen,
avui dedicaria
a Asturies i a Castella
ses estrofes èpiques, glorioses,
uns versos d'epopeya.

(Amb el perfum Pompeya no ho con-
fonguin,
el perfum que arruina a moltes meu-
ques;

ja hauràn sentit parlà alguna vegada
d'allà de les ruïnes de Pompeya.)
Mes no, no cantaré, no s'esparverin,
que no tinc bona veu, i per més pega
estic ronc de resultes d'un cop d'aire
de l'últim vendaval o ventolera.

No us parlaré d'histories,
ni tampoc de llegendes,
ni us donaré la llauna amb Covadonga,
Pelayo, ni Tallers, ni Ramalleres.

Sencillament en versos
presàics, com acostuma aquest poeta,
vos faré la ressenya dels meus passos
per les regions d'Asturies i Castella.

CASTELLA

Vaig està un dia a Toledo
admirant les joies d'art:
Santa María la Blanca,
el Tránsito, Sant Joan,
la Puerta del Sol, la Casa
del Greco i la Catedral.

Quin bé de Alá d'istils àrabs!
Allà tot és mahometà,

tot, menos el meu fondista,
perquè'm batejava el mam.
Si en la ciutat de Toledo
posés una sucursal
la Mora, hi faria peles;
que ho provi, i al cap de l'any
veurà com hi guanya quartos
a palades, està clà!
Dins de la casa del Greco
vaig quedar-me espallat
al veure un Sant Pere esplèndid,
pintat per la propia mà
del nostre amic Theotocópulus,
que Deu l'hagi perdonat.
Devant del magnífic quadre
jo vaig haver d'exclamar
allò de: *San Pedro, baja,*
i el guia, amb tó molt formal,
va dir: *Calle. — Ya lo creo,*
li vaig contestà al instant:
Calle Baja de San Pedro,
ciento quince, principal,
tiene usted un amigo para
lo que guste usted mandar.

Després vaig passar dos dies
en la sabia Salamanca;
les dos Catedrals visito
i totes dos m'entussiasmen.
Estic sospitant què'm torno
clerical a tota marxa.

L'Universitat famosa
recorro amb tota catxaça,
i allà pregunto pel célebre
estudiant de Salamanca,
i un bedel, amb botons groços,
me contesta que fa vaga
per protestar de que posin
les matrícules més cares.
A don Miguel de Unamuno
no'l veig, ni tampoc a l'altre
Unamuno, aquella estrella
que al Cine Doré cantava.
Pel carrer veig una moça
que, per més senyes, es *charra*,
i per més que li dic coses
no *zerra* ni una paraula.
Jo, vinga a fer-li propostes
d'amor, prò la *charra*, *nada*,
vull dir què'm deixa per ximple
i segueix sense inmutar-se.
Sols sé què's *nomena Concha*
perque la crida sa mare.
La deixo i me'n vaig a veure

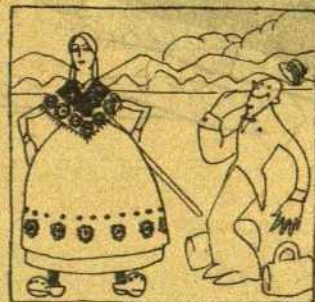
la casa de tanta fama
de les *Conchas*, i al mitjdia
vaig a dinà amb molta gana,

i amb estupefacció meva
treuen *conchas* a la taula.
Reconro! son moltes *conchas*
en un dia, que caramba!

ASTURIES

Ja poc espai me queda per Asturies,
la terra de la Sidra i de la Gaita.
A Gijón he menjat turróns sabrosos
de Jijona o Gijón, no sé la marca,
puig el troç de torrò que vaig crus-
pirme
no sé si era famella o si era mascle.

A Asturies tothom va amb les almas-
[dreñas,
una mena d'esclòps rionts a l'aire,
i es mengen moltes *faves*, vulgo se-
ques,
sobre tot les xicotetes s'hi entussiasmen.
Aquí les dònnes *fimen*, i jo ignoro,
prò ho vull averiguar, si el fum s'em-
passen.

Gijón, 23 novembre 1951.

«THEBES»... EN UN COMPROMISO

Un servidor coneix a una senyora que viu al carrer Nou i cobra cinc peles per visita. No pensin malament, doncs un servidor és més moral que un soci dels Lluïsos. La senyora en qüestió no planxa llençols, sino que's dedica a la molt honrada tasca de treure la planeta o tirar les cartes.

Tot hom a terra...

Estava un servidor tot cap-ficat per «mor» de no tenir cap Mme. Thebes que'm fés de «Zaragozano» futbolero, quant vaig topar amb un amic que, dientels-hi qu'és soci del «Uni», ja's faràn càrrec de que és un corrido com cal. Ell va ser qui em va donar la fórmula per a no tenir que aguantar les llunes dominicals de la cosa i evitar el refredament de peus consegüents per aquestos camps de Deu. Per això un servidor, el diumenge al vespre, va anar a visitar a «Donya Guadalupe», i li va preguntar el què i el com de la bullanga futbolera. La bona senyora, previ butxacament d'un nap (que per cert era sevillà...), va girar els ulls en blanc, com si agafés la dona d'un basc, o siga una basca, i amb veu d'aiguardent va exclamar: «Ja hi guipo...»

L'Azores (Tito)

de l'Azul-grana

mentres s'enxovaba talmènt com si dormís una torrada o vejés jugar al golf.

—Veig a uns que van «azul-grana» barallant-se amb l'escolania de la Mercè. (Volia dir «Barcelona-Centre Sabadell».) Veig al «Centre» descentrat i fora del seu centre. Veig en Monis trevallant com un negre dels que trevallen i els de més ensopits. Veig en Martínez fent un tanto... Veig en Garchi ídem, ídem. Veig en Costa ensopint un penal. Veig en Llobet pifiant-ne un altre. Veig al propi minyó ficant. Veig que fa molt taro. Veig en Brías fent de jutje sense rebre. Veig molt poca gent i molts nyanyos. Veig que'l «Barcelona» necessita gent de més empena... Veig...

—Ace, canbiem de camp, si a l'esperit no li fa por el fang...

En Figols, porter del «Sabadell»

—Veig l'«Uni» jugant amb pega. Veig a en López jugant al rebot amb l'Alemanys i ficant la primera. Veig un altre goal «azul-blancu». Veig que's grocs no faràn res. Veig en Forns arbitrant uns duros. Veig soletat i fang fins a genoll i rellescades i...

—Anem a Sabadell...

—Oh! Val un nap més. Son els gastos de viatge de l'esperit...

Pugino i ja hi tornem. L'esperit veu un públic esvalotador i en Sanpere bufant... d'angunia, i tres goals per a l'«Espanya» i cero pels del davant, i trompada seca, i...

En fi: que la meua Mme. Thebes ho encerta sempre, mes surt un xic carota. Pel mateix preu podria anar a veure el kilometre llansat i fer una costellada tot admirant a l'Orus...

Realment això dels pronòstics son una cosa més estrafalaria que's tratjos d'en Trabal.

En el Liceu ens han afeitat un *Barber de Sivella* amb primera i segona passada, doncs quasi tots els cantants bisaren tot quant varen volguer. El públic content amb els grills, ha acordat per unanimitat, deixar-se la barba fins a l'altre representació, doncs l'empressa, aquesta vegada, conta amb *Barber acreditat*.—En Novetats, el noi Morano ha fet, amb gran èxit, un drama vell que li diuen el *Drama nou*, en el que hi va haver ovaciones i oreja.—En el Tívoli, lo «Chil» es trova en plé *Damasco*, que li dona entrades, y amb l'Emilia Benito que canta lo regional com ja voldria cantar-ho la Barrientos pels dies de festa.—A can Romea, en Puga fent uns bons *Intereses creados*, i li diant al públic des de's palkos de la plassa de toros de *La Gobernadora*.—En el Poliorama, hi venen uns francesos excedents de cupo.—Eldorado, *La corte de Napoleón, fotógrafo*.—En Rojas i en Guilemany, en plé melo en Apolo. Hi ha més morts en una nit, que en un any en *La Vanguardia*.—En el Victoria i Espanyol, continuen lleugers de roba, i en el Nou, fan l'*Asombro de taquilla*.

Retalls

Diàlec sentit al Centre de Recaders:

—Deu lo quart. Posa aquí el recader de la Garriga, que pren recados per l'Ametlla?

—Sí, senyor. Mes, no es recader, qu'és recadera.

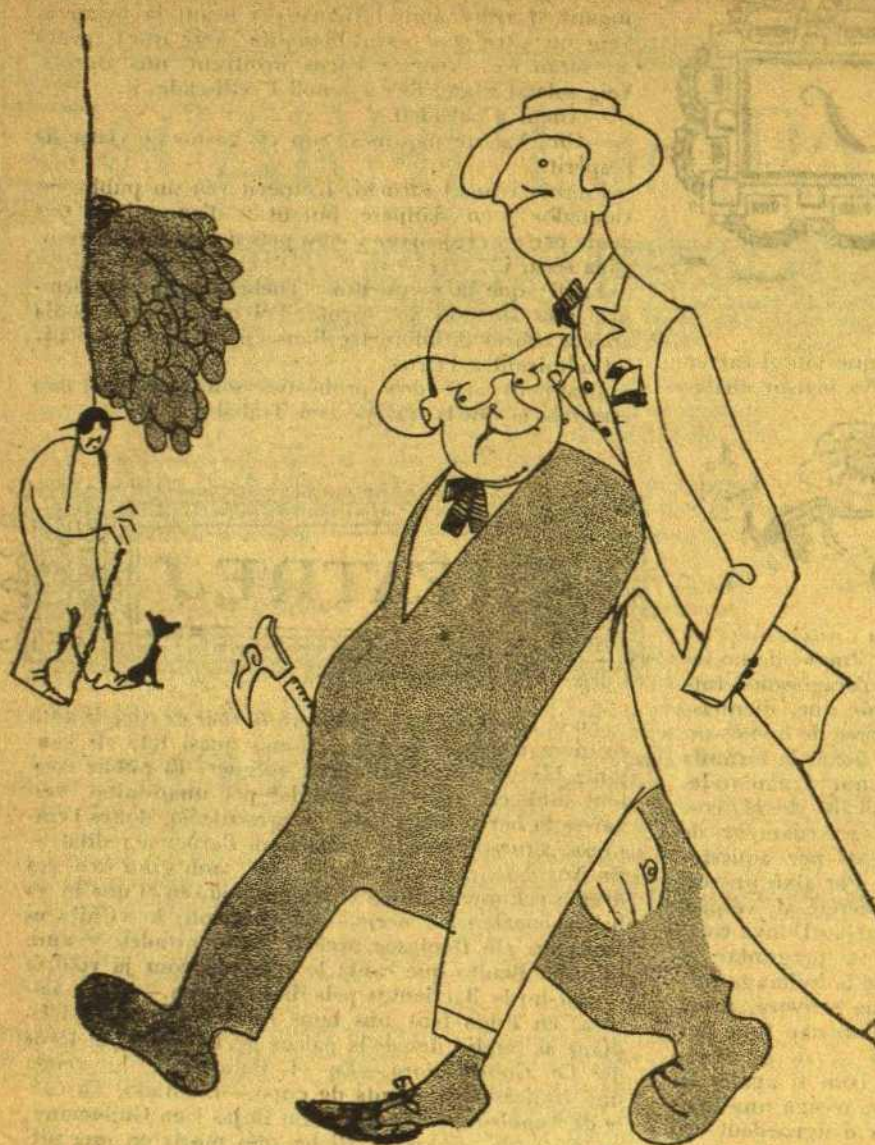
—Però... pren per l'Ametlla?

D'un anunci d'un teatre:

1.º *Sebas al cap*.

2.º *Mari Quita*, coupletista.

3.º *Deshonrada*!, por toda la companyia.

BARRILA SOCIAL

—Canviem d'acera, que allà veig un pobre; m'enterniria i li hauria de fer caritat.

MOTIUS

DE MATADEPERA.—Peret Sescanya, Merda de Deu, Crema morrus, Bertoldo brut, Mar meca, Buraló, Xafa rocs, Xep, Llarc, Pallaringa, Pel, Tomaquet, Pimpollu, Tim Tam, Xarrupet, Dents de burra, Pitrrera de lladre, Pica vent, Fantotxa, Tendre, Tripa, Pep merdaire, Corralons, Granota, Bona Maria, Patata, Pepota, Escalfa pedrissos, Trenca cantis, Grassa, Pa de barra, Peus bruts, Cadernera, Vella reganvosa, Garsa, Perdiueta, Trepitja menuts, Cor d'àngel, Mans de plata, Peus de burra, Cos bufó, Cara de verge, La pixum, La serpota, La palpissos, La maca.

DE SANTA MARIA DE NAVARCLES. —

A cân Aussellet, Rossa, Noy xic, Dientes, Negrillo, Xibrella, Candela, Jep Banyeta, Tres ditets, Joan Chacó, Raro, Xica vidala, Pebrotet, Pelut, Tripes, Ton de l'os, Periconà, Calseta, Nas llarc, Bondia i bonhora, Boles avall, Mama rucs, Peus de Deu, Xic dels conys, Barres d'aixa, Pere sac, Mal hivern, Cabrota, Xelin, Bon Jesús, Cama gros, Magret, Matxo blanc, Quatre duros, Sastre puta, Espolsa trones, Sotracs, Joan doneta, Jepet de les truites, Princep, Terratremol, Zarzueletes, Gravat dels col... Pixassa, Lletja, Marieta xona, Falina, Xucla, Cucc-cucc, La Camarera.

DE PORT-BOU. — En va-túa Deu, Catroy, Neutral, Badana, Pandereta, Jofre (generallíssim de la manilla portbuenca), Xiris, Llaté, Tetarit, Foca, León, Tagalo, Agricol, Gira butxaques, Trompa, Cap de vaca, Toni patarru, Entrevassat, Poeta, Magarrinyes, Baldufa, Pitetes, Chiringuilla, Paja larga, Marqués de Culera, Basura, Boca negra, Xona, Mero, Macau hermanos, Truites, Menja i dorm, Llepín, Closca dura, Marqués de l'espardenya, La publicitat embustera, Closca d'enllabat, A cân Pela, Pere brut, Flassada, La Teta, Sogra, Marguerida dels gats, Viuda alegre, Malquerida, Pantorri-lles, Bien compuesta, Estripa gorros, Bitllet de gira i torna, Pica rocs, Reventa cond.ns, Cagarrines, Caga barraques, La tacona, Rialla d'anec i en Chamuxa (vell d'uns 69 anys, qu'és de lo més tranquil que corre.)

PEL NUMERO VINENT...

tenim amanits els hermosos motius de *Capellades* (nous de trinca); els de *Palau Sabardera*, poble alegre i papitesc, i els del *pintors del Plà de l'Os*, de nostre gran ciutat.

Valdràn la pena...

Rotul curiós

En el número 18 de la plaça del Gra, de l'inmortal Girona, hi ha una botiga de teles de matalàs, amb el següent lletrero:

JOSE CULUBERT

Retall

GEROGLIFIC N.º 57

Copiem d'una revista :

«Remedio para curar el dolor de muelas : Se lleva colgada al cuello, con un hilo, una haba, durante cuatro días.»

Deurà ésser una fava tendre, que s'aguantí del fil.

Fet històric

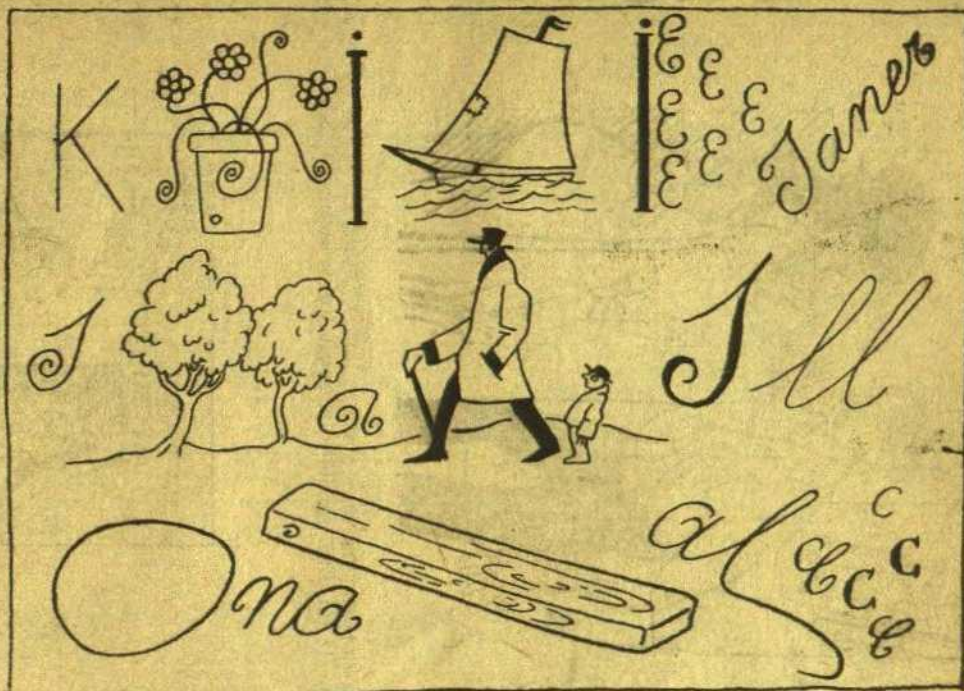
En una ciutat de la costa hi ha una botiga de ferreteria que tenen una dependenta molt ingènua. L'altre dia, a l'anar a comprar una lima un jove de la localitat, a l'ensenyar-li el mostrari n'escollí una sense mànec perquè objectà el jove que ja se'l posaria. Al sentir això hi va preguntar tot seguit la dependenta :

—Vejam, expliqui's : com ho farà?

A lo que'l jove respongué :

—Doncs, miri, molt senzill : agafaré un mànec, escalfaré la lima i li ficaré a dintre.

—Doncs s'equivoca—va dir-li, decidida, la noia —perquè si ho fa aixís, se li destremparà.

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de Correspondència.

Recomanem que se'n envii les solucions com a material d'impremta, perquè seran publicades en la secció al·ludida.

En Llastics ha plegat fins que hi tornin el «torin». Ja s'ho mereix, oi!—Sardina C. Llargas: Anirà per la festa de les llevadores.—Chapi: Es brutot, més ja ho netejarem.—Safit-Tin-tinet: St.—Garda: Mascos. Mercès.—J. P. Casat de 9: En Buendia diu que no necessita'l xarop, doncs per ara no s'erronsa.—Cayabano Fronterizo. Ja l'atraparem, ja! i que no tardarem gaire.—Un loco admirador, etc., etc.: Ai fill. Que's pensa que hi tenim el tant per cent!—El pinxo dels del palco: Pensi que mes tardarà en enllestir-se la Reforma.—Malcoba: Te bon ull vostè.—Un aficionat: Rebut i ficats a la carter, en espera del dia de far goig.—Thon Met: També s'ha publicat. Estem de pega, oi?—P. P. T.: Com sempre, van a l'hora. Ara va bé.—R. A. P.: Arregladet, li posarem un dia o altre.—Granollers Barón: En farem algun xistet.

Pepulis: Carai, minyó! Gasteu-vos el nap. Ves quina preguntet!—J. V.: Aixó és. I recorts al amo del café Llongueras.—Bufaquatre: Vosté es el pinxo.—Anonim: Rebut els motius dels elèctrics. Aniran avans del fi de la guerra.—Museol de Crosse: No li diém que si ni que no. El paper va al Museo Secret. S'en parlarà del nostre Museo!—Mal pel: El dit a la llaga. Allò li aprofitarem amb mitjes soles.—Resta: Ho enviem a en Buendia que's cap allà la quinta forca.—P. P. T.: Aprofitables. «I arriba cartones!».—R. S. P.: Quina llàstima que s'hagi llevat tant tart! Els guardem de tots modos.—Claycell: Dels de llevadores, el primer, ja l'hem dit. Lo altre «menor».—A Papiouy: Ja s'ha publicat. Ho sentim fins al cap d'avall, doncs vostè ho xafa de primera. N'esperem d'altres.—Ninet de pega, S. T., Papiol, Llopis i K. Brons: St.—Dr. Geroglific: Ja hi caurà. I com riurem!—Marqués de Sama Checa: Uva.—Josefa i Anita: Vostés i nosaltres aviat ens entendriem.—Tocam etc.: La mateixa.—Capritondo: Satisfets de daril gust. Ja li ficarem allí.—Mari Quita:

VI CONCURS D'ARTS I OFICIS

NUMERO EXTRAORDINARI DEDICAT AL MOLT HONORABLE GREMI DE LLEVADORES

Recopilació i concurs de contes, acudits, xistos, anècdotes i tota mena de barrila, en prosa o vers, rel-lacionada amb tant papitesca classe.

Primer premi: 25 pessetes.

Segon » 15 »

Tercer » Un any de subscripció d'arrés.

Serà un número del que se'n parlarà.

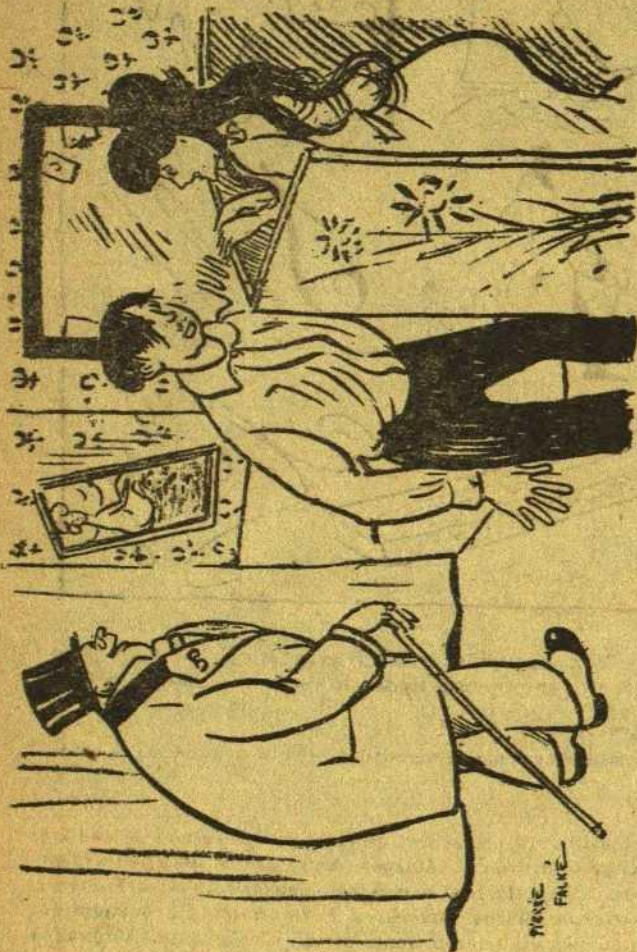
FELIX COSTA, IMPRESSOR — CARRER NOU, 45, BARCELONA

L'HUMOR ESTRANGER

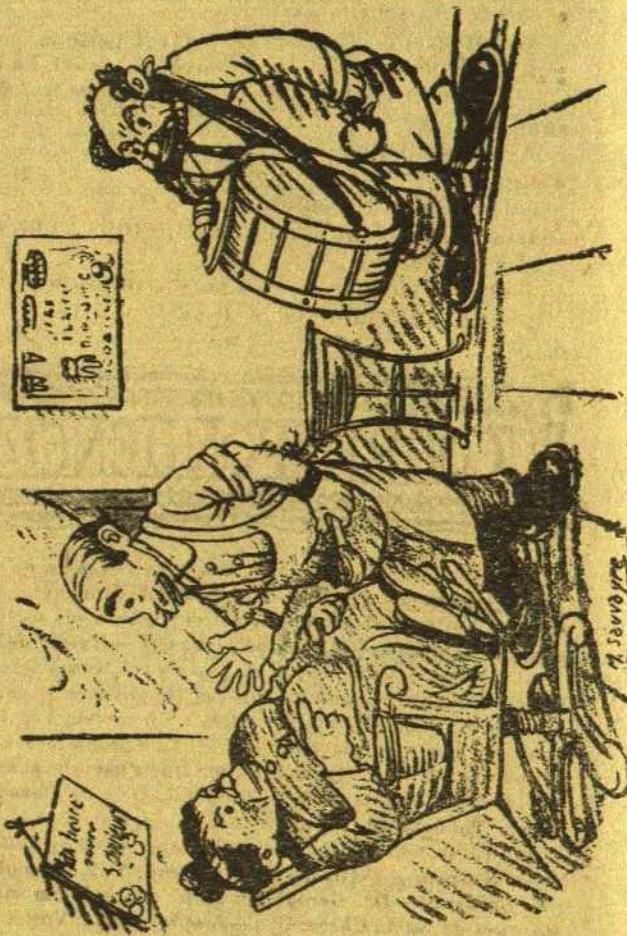

—Depressa, depressa, estimada... Ens en anem a fons per moments!

—No deus pas suposar que surti sense que m'arregli el salva vides, que aquí al darrera em fa una arruga horrorosa.

—Amaga't qu'és el meu oncle; vé a portar-me calé...
—Doncs, vés en compte, perquè té un duro sevillà que, cada volta que vé a casa, prova d'endossarme'l.

—Es a dir que mentre vostè m'arrencarà el caixal, aquell home ha de tocar

—I, sobre tot, rés de treballs de cap.

A PRIMERS DE DESEMBRE SORTIRÀ
LA QUARTA SERIE DE

CUPLETS

DEL "PAPITU"

AMB LES TONADES DE

La Modistilla militar.—La Castañera.—La Chamberilera.—El Carro del Sol.—El Peluquero de señoras.—La celosa.—La Campana.—Mamá.—La Lechera holandesa.—La historia de Juan Español.—Molinos de viento.—¡Viva la Pepa!—Marechiare.—La Cateta.—La Tonta de Capirote.—La cornetilla.—La Jardinera española.—La cosa más bella.—La niña ingenua.—Filosofías.—El sexo fuerte.—La que tiene más cartel.—Tropiezos.—La Duquesa torera.—La institutriz.—La doncella, *i altres*.

Preu: UN RAL

DOS NOIES

—Jo no vull quedar-me sola amb el promés perquè'm fan por els homes.
 —Doncs jo no m'hi quedo perquè'm fan por les criatures...